

[C. O. Pedersen.]

Forventninger, som Invaliderentyderne har haft. Vi fra vor Side besvarer dette Spørgsmaal med et afgjort Nej!

Det var Indledningen til den Tale, som jeg anbefaler alle ærede Medlemmer af Socialdemokratiet at læse i Dag eller i den nærmeste Fremtid. Her er den højtærede Undervisningsminister inde paa de rent moralske Betragtninger, som han mente kunde anstilles i denne Forbindelse, og andre Steder i Talen var den højtærede Minister ogsaa inde paa de juridiske Betragtninger, som den Gang blev ført i Marken. Med Hensyn til det rent juridiske er disse Indvendinger jo efterhaanden forstummet, efter at Højesteret gav den daværende Regering Medhold. Nu, efter at Højesteret har talt, er der jo ingen, der taler længere om, at det var juridisk uholdbart, hvad der under Ministeriet Madsen-Mygdal skete med Hensyn til Invalideloven; men de moralske Betragtninger maa vel fremdeles være levende hos Socialdemokraterne.

Men nu ser jeg altsaa ved at betragte dette Forslag; at man ogsaa her i meget stor Udstrækning underskriver den Nedsættelse, der kom i 1927. For det, der er Kendsgerningen, er, at Invaliderne ude paa Landet, lidt over 13 000, det vil sige Halvdelen af alle Invalidere, faar mindre efter dette Lovforslag, end de har efter Loven af 1927. Dette er Kendsgerningen, og derfor kan jeg ikke sige andet end, at de Herrer er kommet til en anden Overbevisning nu. Det er lidt sent, men det er bedre end aldrig. Det havde ganske vist set bedre ud, om man havde haft denne Erkendelse af Nødvendigheden i 1927; men nu har jo det gamle Standpunkt fra 1927 gjort sin Virkning gennem 2½ Aars Agitation, og saa bagefter accepterer man paa mange vigtige Punkter den nuværende Oppositions Standpunkt.

I § 40, 5te Stykke, indfører Ministeren en Bestemmelse om, at Kommunerne faar Ret til at yde et Tillæg af indtil 5 pCt. af Grundbeløbene af Invalide- og Aldersrenter. Ogsaa her forekommer det mig, at det vil være paa sin Plads at citere et lille Afsnit af Talen i 1927, og med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg gøre Medlemmerne bekendt med, hvorledes man den Gang fra Socialdemokraternes Side saa paa dette Almissespørgsmaal. Den højtærede Undervisningsminister siger — det findes Sp. 2822 i Folketingets Forhandlinger for 1926—27 —:

„Der vil blive Betænkelighed ude omkring i Sognene. En blind, som be-

klagede sig til mig over dette frygtelige Forslag, der netop vilde blive, hvad han kaldte en Katastrofe for de blinde, et Brud paa den Ordning, de har været saa glade ved, sagde til mig: Hvis en af mine blinde Kolleger ude i Landsbyen et Aar skulde anskaffe sig en ny Skjorte, risikerer han, at Sogneraadformanden vil se skævt til ham og sige: Har du Raad til det? du kunde have gaaet en to-tre Aar endnu med din gamle Skjorte.“

I den Stil gaar det i den Tale i 1927 adskillige Spalter igennem. Jeg anbefaler, som jeg har sagt, Socialdemokraterne denne Tale til Gennemlæsning, den er virkelig god at faa Forstand af, navnlig naar man ser paa, hvordan de nu stiller sig til Sagen. Jeg skal ikke komme med flere Citater — der kunde være god Anledning til det —, men nøjes med disse.

Den Lovsang, som det ærede Medlem Hr. Holger Larsen nu forsøgte at synge over Invaliderenten, tror jeg det ærede Medlem skal vente med, indtil den kommer fra Invaliderentyderne selv. Foreløbig er den ikke kommet fra dem. Jeg skal forskaane den højtærede Formand og det høje Ting for Citater fra de vanføres Blad, men det er jo ikke megen Ros, der kommer fra den Kant, og det er ikke saa underligt, naar 13 000 af Invaliderne, det vil altsaa sige alle Invaliderne ude paa Landet, faar mindre, end det fæle Venstre gav dem i 1927. De fleste af dem gaar jo ned, naar man ser bort fra Tillæget, til Fordel for Invaliderne her i København.

Men den højtærede Minister vil jeg ikke bebrejde noget her, for Ministeren er i en Tvangssituation. Det, der er sket her, er, at man fra Socialdemokraternes og for Resten ogsaa fra de Radikales Side gennem mange Aar, helt fra 1922, ustandseligt har kæmpet for at sammenfatte Aldersrente- og Invaliderenteloven; der maatte bringes Overensstemmelse, sagde man, mellem Satserne i disse to Love, det har været det Motto, under hvilket hele denne Kampagne i 8 Aar er ført. Naar det skal ske, naar disse to Love skal sammenfattes, har det ærede Medlem Hr. Holger Larsen fuldkommen Ret i, at Ministeren ikke er i Stand til at vælge det nuværende Beløb til Invaliderentydere, uden at han kommer alt for højt op med Udgiften, hvis han skal bevare nogenlunde samme Afstand mellem By og Land og Hovedstad.

Altsaa har Ministeren været i en Tvangssituation, og han skal derfor ikke høre nogen Bebrejdelse i den Anledning; men om det er rigtigt at sammenkoble den præmiebetalte